

HŘÍŠNÝ DENÍK

ŠÁRKA JOSEFÍNA ŠÍLENÁ

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2014

©Jan Šuba-Makniha.cz

©Všechna práva vyhrazena !

ISBN 978-80-88080-29-9 (pdf)

Josefína Šílená

Hříšný
Deník

NEDĚLE

Na část léta, jsme si pronajali od manželových známých chatu v lese na Znojemsku.

Aspoň jsme vypadli na chvíli z Brna. Bylo krásné počasí, koupání kousek, v lese chládek, prostě pohoda a klid. Děti byly spokojené a já s Jirkou taky.

Milovala jsem zdejší letní rána. Vyšla jsem na terasu a zhluboka se nadechla. Ptáci zpívali, stromy šuměly ve větru. Dostala jsem strašnou chuť jít si zaplavat. Děti jsem nebudila, jsou to hrozní spáči a koneckonců Jirka taky. Ani by do vody nevezl, jenom by si ze mě utahoval, tak jsem šla raději sama. Bylo ještě hodně brzy, před šestou ranní. Nezdržovala jsem se oblékáním plavek. Jenom jsem na sebe hodila letní šatky, ručník kolem krku a už jsem pelášila k vodě.

Sešla jsem lesní cestou na místo, kam přes den chodí hodně lidí, v tuto hodinu tady nebyla ani noha.

Naštěstí na tento plácek nechodí chytat rybáři. Ti chodí do jiné zátoky, tak jsem tady byla úplně sama. Zula jsem si boty, a nohou vyzkoušela teplotu vody. Jako kafe. Nad vodou se vznášel mírný opar, ani se nepohnula, nikde nikdo, klid, naprosté ticho, paráda.

Stála jsem po kotníky ve vodě, jenom odhodila ručník, po něm šaty na břeh a už jsem se nořila do velice příjemné vody. Bylo to takové osvobozující, plavat si sama, nikým nepozorována a zároveň trochu erotické, cítit na nahém těle pouze vodu, neomezovaná plavkami, a zároveň velice vzrušující. Tohle jsem na posledy zažila někdy v pubertě. Plavala jsem na druhou stranu a zpět, potom vylezla z vody, osušila se, oblékla šaty a nevím, proč mi utkvěl pohled ve křoví. Viděla jsem v něm krčící se postavu. Trochu mě to znejistilo. Chvíli jsme se na sebe dívali. Byl to nějaký cizí chlap. Všimla jsem si jeho strašně krásných očí. Vždycky si u všech všímám nejdříve očí, nevím proč. Jeho pohled byl doslova spalující. Narovnal se, a usmál. Já mu úsměv oplatila, obula se a šla na chatu.

Všichni ještě spali, využila jsem toho. Sáhla jsem pro osušku, která visela od večera na šňůře na terase. Z terasy jsem šla po schodech dolů, pod chatu, kde byla sprcha. Potřebovala jsem se zbavit rybin. Pod proudem vody, ani nevím proč, jsem si znovu vybavila ty nádherné uhrančivé oči, které jsem viděla u vody, a ptala jsem se sama sebe, jak dlouho se tam v tom křoví asi krčil, jak dlouho mě pozoroval. Hodila jsem to za hlavu, omotala se do osušky a šla po schodech do chaty udělat snídani.

Po cestě ze sprchy, jsem měla zvláštní pocit v zádech. Už jsem chtěla vyjít schody na terasu, ale otočila jsem se a opět viděla ty nádherné oči, jako u vody. Dotyčný stál na cestě, která vedla kolem naší chaty. Šel pomalu, směrem do vesnice, potom se zastavil, nespouštěl ze mě oči, ale já jsem znervózněla a utekla po schodech do chaty, jako malá holka.

Slyšela jsem, že Jirkovi v podkroví zazvonil mobil. S někým mluvil. Začala jsem připravovat snídani, jen tak v osušce, Jirka byl zvyklý. Uvařila jsem dětem čaj, nám kávu, nakrájela jsem koláč a chtěla se jít obléct. S Jirkou jsem se potkala u schodů, akorát šel dolů, s mobilem v ruce.

„Dobré ráno,“ usmál se a políbil mě na tvář.

„Dobré,“ odpověděla jsem a šla ke schodům, které vedly do podkroví, abych se oblékla.

„Kampak, madam?“ ptal se. „Takhle sexy po ránu, tě nikam nepustím“ řekl s úsměvem.

Začal mě hladit po nahých ramenou.

„Neblázní, děti nás uvidí,“ šeptala jsem s obavou v hlase.

„Neboj, já budu hrozně rychlej,“ zašeptal mi do ucha.

Vzal mě za ruku, dovedl před kuchyňskou linku, kde bylo trošičku soukromí a odkud bychom děti slyšeli jít dolů ze schodů. Postavil se za mě, líbal zezadu na krku a rukou si odhrnul stranou osušku, aby se s ní dostal do mého klína. Já jsem zvedla ruce, hladila Jirku ve vlasech, vychutnávala si jeho zručné prsty na klitorisu a na zadečku cítila, jak roste. Začala jsem se pohybovat v bocích a třela se o jeho vzrušení. Pak mi jenom nadzvedla osušku, mírně jsem se předklonila a vnikl do mě zezadu. Opírala jsem se o linku. Jirka do toho bušil tvrdě, jako stroj a za chvíli dosáhl vyvrcholení, ale já ne! Když skončil, políbil mě letmo na rty a odnesl snídani na terasu.

Zklamaně jsem se šla obléct, vzbudila děti, aby šly na snídani a šla za Jirkou na terasu.

„Radko,“ spustil opatrně Jirka.

Viděla jsem na něm, že nemá dobré zprávy.

Podrbal se nad uchem, jak to dělal vždy, když byl nervózní. Podíval se na mě a spustil:

„Měl jsem telefon z práce, ještě dnes musím odjet, ale v pátek se vrátím,“ dodal rychle.

Seděla jsem jako opařená, tak proto nejezdíme nikam dál, než po republice, protože by se bez Jirky firma položila.

„Je neděle. To tady mám zůstat s dětmi celý týden sama?“ střelila jsem po Jirkovi vyčítavý pohled.

„Tak zavolej Romaně, jestli nechce přijet, nebo nějaké jiné kamarádce,“ hledal řešení.

Děti akorát přišly dolů a nemělo cenu se před nimi hádat a vůbec nemělo cenu se hádat, protože si Jirka vždycky prosadil svou.

„Dnes uděláme mamince radost děti,“ řekl Jirka s hranou veselostí.

„Vezmeme ji na zámek, má ráda historii, tak ať se pokochá krásou místního zámku,“ mrkl na mě.

Děti moc nadšené nebyly, ale já jsem měla docela radost. Jirka hold ví, co na mě platí.

Zámek je opravdu nádherný, natáčelo se zde spousta krásných filmů a pohádek.

„Vyrazíme hned po snídani, potom si skočíme na něco dobrého a odpoledne musím jet do práce,“ informoval oba Jiří všechny.

„Né!!!, Tady bude s mamkou nuda!“ řekly oba zároveň.

Co na to říct, opravdu potěší, když manžel je workoholik a děti se semnou nudí. Někdy mám pocit, že do práce přede mnou utíká. Nemělo cenu se tím zabývat, stejně bych to neměla šanci změnit.

Jak Jirka řekl, tak se i stalo. Po snídani jsme nasedli do auta a jeli.

Počasi nemělo chybu, už teď bylo vedro. Procházeli jsme zdejší tepanou bránou, na jejímž vrcholu se pyšnil krásný erb, ve kterém se ve slunci leskla zlatá koruna. Při tom nám zněla hudba z reproduktorů Malá noční hudba od Mozarta. Cesta byla vysypaná žlutým pískem. Kráčeli jsme přes most, pod kterým, byly kaskády rozkvetlých květin, až na nádvoří. Tam stály stánky s upomínkovými předměty a jeviště. Vida, pomyslela jsem si, tady se hraje divadlo. Smutně jsem si povzdechla, že neuvídím představení Sluha dvou pánů, které se hraje zítra večer, jak oznamovalo plno plakátů a letáku všude kolem. Ve vesnici sice bydlí Jirkovi rodiče a sourozenci, ale nechtěla jsem obtěžovat. I kdyby byl Jirka s námi, stejně bychom nešli, protože na divadlo moc není. Přešli jsme z jednoho nádvoří na druhé. Uprostřed stála kašna. Sice v ní byla voda, ale nestříkala. Na jejím dně se leskla spousta mincí. Vytáhla jsem také jednu s kapsy, stoupla si zády ke kašně, nenápadně se rozhlédla a hodila ji do kašny přes levé rameno. Při tom jsem měla zavřené oči a duchu jsem si přála zažít něco, co jsem doposud nezažila, něco úchvatného, báječného, nějaké dobrodružství.

Když jsem otevřela oči, rozhlédla jsem se a najednou všichni lidé zmizeli a já si představovala, jaké to tady asi bylo ve středověku. Jací lidé tady bydleli, co měli na sobě, v jakých krásných kočárech se vozili. Viděla jsem, jak tady všude pobíhá služebnictvo. Asi jsem se nechala unést až moc, protože jsem neslyšela Jirku, že na mě volá.

Přišel ke mně, foukl mi do ucha a říká: „Prosím madam, jste očekávána.“

Zasmáli jsme se, tomu zavolali Pavla s Olinou a šli po schodech ke vstupním dveřím na prohlídku tohoto skvostu.

Ve dveřích stál náš průvodce, který každou vstupenku natrhl. Jirka mu podával naše čtyři.

„Dva dospělí a dvě děti,“ řekl mu Jirka.

Průvodce pouze pokývl hlavou a v tom jsem se zarazila, protože se mi zdál nějaký povědomý. No jasně! Byl to ten chlápek z rána.

Zírala jsem na nádherného opáleného mužského. Tmavé vlasy se mu leskly ve sluneční záři a neposedně kroutily až na ramena. Zvedl hlavu a také mě poznal. Vypadal dost překvapeně. Usmál se, podíval se mi upřeně do očí a řekl:

„Tudy, do sálu předků,“ cítila jsem, jak se mi hrne krev do tváří.

Usmála jsem se také, ale jenom trošku, abych nebyla Jirkovi nápadná. A se značnou nervozitou jsem vykročila směrem do sálu předků za ostatními. Ze všech sil jsem se snažila soustředit na prohlídku, ale to bylo nad moje síly. Stále jsem se musela dívat na našeho sexy průvodce. Byl oblečený do otrhaných krátkých riflových kalhot a bílého trička bez rukávů, které bylo tak těsné, že obepínalo jeho svalnatou hrud'. Nebyla jsem schopná od něj odtrhnout svůj zrak. Chvillemi mi připadalo, že jsme tam sami a výklad patří pouze mě, protože se při výkladu často díval mým směrem. Naštěstí se Pavlík začal na něco vyptávat a tak jsem se věnovala spíše jemu. Prohlídka končila v malé, ale krásné knihovně, kde bylo několik originálních knih, ale většinou byly psány v Latině, nebo Němčině. To bych si moc nepočítala, říkala jsem si pro sebe. Z knihovny se pokračovalo úzkou chodbičkou ke dveřím, u kterých se s námi náš průvodce loučil. Na stěnách v knihovně, mě zaujaly ručně malované mapy. Ani jsem si

---

neuvědomila, že jsem se jejich prohlídkou zdržela a zůstala v knihovně sama. Ode dveří se ozvalo mírné zakašlání. To mě vrátilo zpět do reality a já zjistila, že jsem tady zůstala poslední. Ten krasavec mě pozoroval s krásným úsměvem

ode dveří. Pokrčila jsem rameny, usmála se a spěchala ke dveřím. On je ale mírně zastoupil, podíval se mi do očí, vyschlo mi z toho pohledu v krku. Vzal mě za ruku, políbil ji a řekl:

„Na shledanou,“ a ještě na mě mrkl.

Vytrhla jsem mu svou ruku a bez jediného slova utekla ze zámku na nádvoří.

Byla jsem z toho všeho zmatená, srdce mi bušilo na poplach a honem jsem spěchala za dětmi a Jirkou.

„Spokojená?“ zeptal se Jirka

„Maximálně,“ odpověděla jsem, protože vím, že mi chtěl udělat prohlídkou radost.

„Ale neuspokojená,“ dodala jsem a po očku pozorovala, jak Jirka zareaguje.

Žádné reakce jsem se nedočkala. Kdybys tak tušil, milý Jiříku, co se dnes všechno přihodilo, tak bys nikam nejel. Pomyslela jsem si v duchu.

„Já opravdu musím hned po obědě vyrazit, ale všechno Ti v pátek vynahradím. Slibuji,“ mrkl na mě.

Po obědě jsme jeli na chatu, Jirka si vzal pár věcí, rozloučil se s dětmi, pohrozil jim, ať poslouchají, nebo si to s nimi v pátek vyřídí. Šla jsem s ním k autu. Objal mě a také jsem si vyslechla kázání, ale v dobrém.

„Dávej pozor na děti a na sebe. Buď tady hodná, nezapomeň, že mám v okolí plno známých a příbuzných, tak kdyby za vámi přijela Romana, nechovejte se jako puberťačky. Pá v pátek, už teď se mi stýská,“ poslední políbek. Nasedl do auta a byl v trapu.

Děti mi oznámily, že jdou k vodě. Měli taky všude plno kamarádů, sestřenic a bratranců, tak proč ne. Já s nimi nešla, nechtělo se mi mezi ty křičící davy. Raději jsem si uvařila kávu a vzala si k ní křížovky.

Zavolala jsem Romaně: „Ahoj kočko, co léto?“

„Ale, stojí za ... Chlapa mám na Slovensku, děti jsou s našima u moře a já tady hniju sama,“ stěžovala si.

To mě docela potěšilo, protože jsem hned navrhla: „Nechceš přijet za námi? Jirka na týden odjel, děti jsou pořád v trapu a já se tady sama zblázním.“

„Takže dámská divočina, s dětským dozorem?“ spustila zvesela Romana.

„Moment!“ musela jsem jí krotit. „Žádná divočina, slíbila jsem Jirkovi, že budu hodná a jestli za námi přijedeš, tak budeš hodná i ty.“

„Aby se nepotentočkoval, vždyť mě zná, ne?“ ptala se.

No právě, dodala jsem v duchu pro sebe.

„Tak fajn, zítra jsem u vás,“ řekla veselým hlasem.

Ještě jsem jí vysvětlila, jak se sem dostane, a kdyby bloudila, má mobil, ne?

Napsala jsem Olině SMS, že jdu do vesnice za babičkou. Zamkla chatu, klíč dala na předem domluvené místo a už jsem šlapala skoro dva kilometry do kopce. Vyšla jsem z lesní silnice, odbočila doleva, kolem fotbalového hřiště, kde i v takovém vedru nějakí maniaci běhali za kulatým nesmyslem. Potom kolem Fary, kostela a už jsem byla na návsi. Hospůdka plná, zahrádka taky. Sedělo tam pár známých a volali, ať jdu s nimi „na jedno“. Jenom jsem zavrtěla hlavou, to znám, říkala jsem si, na jedno a do týdne je ze mě alkoholik. Přešla jsem parkoviště na návsi a už jsem otvírala bránu Jirkových rodičů.

„Ahoj všichni!“ volala jsem na dvoře.

Radši takhle vždycky zdravím, protože babička s dědou, jak tchýni a tchánovi říkám mají pět dětí. No a ti už mají taky děti a někteří z těch dětí mají děti. Tchán je ze třinácti dětí a tchýně, to ani nevím, ale myslím, že ze čtyř, nebo z pěti. Každou chvíli mají někoho z těch všech doma na návštěvě. Jedno je jasný, vůbec se nenudí.

Při vstupu do pokoje jsem viděla Jirkovu sestru, tedy moji švagrovou, jak sama sedí na sedačce, kouká na televizi a popíjí kávu.

„Ahoj švagřiče,“ řekla jsem jí, jako vždycky.

„Zdar,“ pozdravila Anna jako vždycky.

„Co tu tak sama?“ zajímalo mě.

„Děda je v hospodě, Dědek taky, babička na zahradě a děti někde lítají,“ odpověděla, aniž by odvrátila zrak od televize.

Tím Dědkem myslela svého druha, se kterým se nevzali, ale měli spolu syna. Anniny dvě starší dcery už mají děti a tak je prostě Dědek. Chudák, je mladší než já, asi o pět let.

„Mohu přisednout? Nechci rušit,“ zeptala jsem se.

„Sedej,“ usmála se a plácla dlaní na volné místo na sedačce.

Skočila jsem si do kuchyně uvařit ještě jedno kafe, no jestli to nepřeháním, říkala jsem si v duchu. Vzala koufíci hrnek do pokoje za švagrovou a společně jsme se koukaly, ani nevím na co.

Pípla mi SMS: UŽ JSEM DOMA, JIRKA.

„Jirka psal, že dojel v pořádku,“ odpověděla jsem na její tázavý pohled.

„Zase jel pryč? On bez té práce nebude,“ zakroutila hlavou a dopila kávu.

Jenom jsem si povzddechla, má pravdu, ale co nadělám. Akorát jsem dopíjela tu svoji, když babička přišla ze zahrádky.

„Ahoj babi!“ pozdravila jsem.

„Ahoj, jsi tu sama? Kde je Jirka a děti?“ ptala se.

„Děti u vody a Jirka odjel. Teď psal, že je v pořádku dojel.“

„No, holka, nemáš to s ním lehký, já vím, ale zase tě má rád a ty doufám jeho?“ šibalsky se na mě usmála.

„To víš, že mám, jinak bych s ním nebyla,“ mrkla jsem na ni.

„Nechceš nějakou zeleninu? Skoč si na zahradu a vezmi si tolik, kolik potřebuješ,“ nabídla mi.

Vyfasovala jsem košík a šla. Utrhla jsem pár rajčat, paprik a okurek. Aspoň budou mít děti ekologickou zeleninu, pomyslela jsem si.

Přišla jsem do chalupy a čekala tam na mě taška plná jablek.

„Nepřeháněj to, babi, vždyť to ani neunesu. Nezapomeň, že chodím pěšky. Víš co, já si vezmu jenom pár, abych to unesla a děti, když budou chtít, tak si přijdou sami.“

„Tak jo,“ řekla moje drahá tchýně, která by se rozdala.

„Nemáš chvíli času?“ ptala se mě.

„Jasně, copak potřebuješ?“

„Ale dostala jsem zakázky na nějaké šití tašek, ale nevím, co je se šicím strojem, pořád se seká a sukují se nitě,“ dodala smutně.

Jen jsem na ni mrkla, šla do pokoje, ve kterém měla šicí koutek, zasedla za šicí stroj, zapnula ho, vzala kousek látky a zkusila šít. Mašina, ale vrčela, moc se jí nechtělo a nitě se sukovaly. Odstříhla jsem látku, vyvlékla nit a vyndala člunek se spodní nití.

Byla zasukovaná, nedivím se, že nešla. Vyčistila jsem stroj od všech nití a prachu z látek, stroj pořádně promazala, nechala chvíli v klidu. Mezitím, jsem si šla na dvůr zapálit.

„Tak co?“ ptala se tchýně nedočkavě.

„Nevím, ale snad to bude dobrý, promazala jsem ho, uvidíme, jestli pojede. Ale myslím, že bude v pořádku,“ snažila jsem se ji uklidnit.

Jakmile jsem dokouřila, šla jsem zpět ke stroji, dala do něj kousek látky, na vsáknutí přebytečného oleje. Šlápla na pedál a stroj předl jako kočka. Spokojeně jsem se usmála a navlékla nitě. Jinou látku jsem zasunula a stroj potichu a správně šil, jako by byl nový. Nevšimla jsem si, že tchýně stojí ve dveřích. Docela mě vylekala.

„Seš šikovná Rady, děkuji.“

Usmála jsem se na ni. „Nic to nebylo, jenom zasukovaná spodní nit a promazala jsem ho“ shrnula jsem své počínání.

„Musím ještě do Jednoty a honem dolů, Pavel s Olinou budou mít hlad.“

Otočila jsem se na patě a pelášila, ať mi nezavřou. Něco málo jsem pokoupila a před Jednotou se trošku zapovídala s místními, co tady pravidelně sedávali na lavičkách, a poráželi jednu pivní kuželku za druhou. Ptali se na Jirku a děti. Neřekla jsem, že Jirka odjel, neměla bych radost z jejich případných opileckých návštěv.

Pavel a Olina přišli akorát, po mém návratu a pořádně hladoví. Zahнала jsem je do suterénu do sprchy a než se vykouply, uvařila jsem jim špagety.

Po večeri jsme hráli karty, a člověče, nezlob se do zblbnutí. Kolem desáté jsem je zahнала na kutě, umyla nádobí a sedla si s cigaretou na terasu. Měsíc se blížil k úplňku, hvězdy jasně svítily, ale z terasy nebyli moc vidět. Spát se mi nechtělo, neměla jsem si dávat nahoře to další kafe, vyčítala jsem si. Na čtení jsem neměla náladu, televize tady nebyla.

Potřebovala jsem se unavit, dostat ze sebe ten kofein, ale jak? Přece nepůjdu v noci běhat. Dostala jsem lepší nápad.

Hodila jsem na sebe jenom ranní šaty, sundala ručník ze šňůry na terase a pro jistotu si vzala baterku. Zamkla chatu, a šla směrem k vodě. Kolem voněly louky a pole. Na cestu k vodě jsem si pro jistotu svítila baterkou. Bylo tu opět prázdno. Myslela jsem, že tady bude dovádět třeba nějaká omladina, jako dříve já s partou, ale nikde nikdo. Asi mají lepší zábavu, než noční koupel. Tím lépe pro mě, řekla jsem si. Pořádně jsem se rozhlédla, ale byla tma. Vyklouzla jsem ze šatů a už jsem se nořila do vody.

Plavala jsem opět na druhou stranu. Když jsem se chtěla otočit, koukla jsem vzhůru na nebe, na ten nádherný jasný měsíc. Hvězdy kolem zářily, jako by je zrovna někdo vyleštil. Položila jsem se na vodu a pozorovala Velký vůz, Váhy a dokonce byl vidět i Malý vůz. Rozhlížela jsem se dál po noční obloze, když mě vyrušilo docela hlučné šplouchnutí.

Sumec, pomyslela jsem si a dostala hrozný strach. Zůstala jsem nehybně na místě, neschopna se pohnout a čekal na svůj konec. V duchu jsem se modlila, abych to přežila. S vytřeštěným zrakem jsem sledovala vodní hladinu a čekala, kde se co vynoří. Srdce mi bušilo tak, že to muselo být slyšet až na dno.

U břehu jsem viděla rozčeřenou hladinu a kousek od ní, se něco vynořilo. Něco? Spíš někdo uvědomila jsem si. Byla to nějaká hlava, která jedním pohybem odhodila vlasy z čela. Strašně se mi ulevilo. Měla jsem sto chutí se začít smát sama sobě, jak jsem si před chvílí představovala, že mě sumec stáhne pod vodu a utopí. Hned po té úlevě jsem opět zpanikařila. Ať je to ženská, prosím, ať je to ženská a ne nějaký úchlák přála jsem si v duchu. Snažila jsem být nenápadná a doplavat neslyšně na břeh, ale tomu dotyčnému stačilo pár rychlejších temp a byl u mě. Nedívala jsem se, kdo to plave vedle mě, a ze všech sil jsem si přála, abych už dosáhla na dno a mohla utéct. Zkusila jsem dostoupnout na dno a povedlo se, než jsem se dala na útěk, tak jsem se ohlédla, abych viděla, kdo vedle mě plaval. Všimla jsem si dlouhých tmavých vlasů. Holka, nějaká holka, nebo ženská, tak to je gól. Pořád se přibližovala. Nevím proč, jsem zůstala stát na místě. Zaskočilo mě její chování. Když byla na dosah ode mne, poznala jsem, že to není žádná holka, ale průvodce ze zámku.

Překvapeně jsem zamrkala a nechápala, proč s ním tady stojím nahá ve vodě a nepošlu ho třeba pryč, nebo neuteču na břeh, abych se rychle oblékla a utekla.

Dívali jsme se navzájem do očí, měsíc s hvězdami se odrazil na vodní hladině. Natáhl ruku, chytil mě za loket a přitáhl k sobě. Políbil mě. Nejdříve velice pomalu a opatrně, jako by se bál. Vzal si můj spodní ret mezi své rty a jemně ho stiskl. Podíval se na mě. Překvapením jsem pootevřela rty a on to vzal jako výzvu a začal mě líbat. Ale jak, to bylo něco tak vzrušujícího, cítila jsem, jak ztrácím půdu pod nohama. Celý svět se semnou začal točit, musela jsem se ho chytnout kolem krku, nebo bych se utopila. Svým jazykem si hrál v mých ústech s mým a já mu to oplácela. Nevím, jak dlouho jsme se líbali, ale když jsme skončili, byla jsem zadýchaná, jako bych běžela maraton.

Pustila jsem se jeho krku, poodstoupila a chtěla odejít, ale on mě chytil za ruku a řekl: „Ráno, když jsem Tě viděl vylézat nahou z vody, myslel jsem si, že jsi víla, nebo přelud. Potom na zámku jsem pochopil, že opravdu existuješ. A teď, když jsi tu, opět nahá ve vodě, jsem tě nemohl nechat odejít, aniž bych tě nepolíbil, promiň,“ omluvil se. „Jmenuji se Adam,“ řekl, usmál se a pustil mě.

Zhluboka jsem se nadechla a ještě omámená z toho polibku, jsem chraplavým hlasem řekla: „Radka.“

A po nádechu pokračovala: „Nahá jsem tady byla jenom pro to, že jsem si myslela, že jsem tady sama. Jak ráno, tak teď. Už se to nestane, Adame.“

Po těchto slovech jsem vyšla z vody na břeh, kde jsem se rychle osušila, oblékla, a aniž bych se ohlédla, jsem odcházela. Podvědomě jsem cítila, že tam celou dobu stojí a dívá se na mě.

S baterkou jsem vyšlápla kopeček a na cestě se musela opřít zády o strom a pořádně se nadechnout a zakázat si myslet na to, co se stalo. Prober se, okřikovala jsem se v duchu, okamžitě se prober! Potom jsem se začala uklidňovat. Líbání není nevěra.

Odemkla jsem chatu, zkontrolovala spící děti, vzala osušku a šla do suterénu pod sprchu. Asi budu potřebovat studenou, řekla jsem si po cestě. Málem jsem se přerazila o lehátko, které tam Olina schovala, aby ho náhodou někdo neukrad.

Složit ho, to by byl asi problém, říkala jsem si v duchu, ale jenom jsem ho posunula dál ke zdi, také se mi ho nechtělo skládat. Dala jsem si na něj osušku a šaty a stoupla si pod sprchu.

Mírně jsem si pobrukovala písničku hvězdy nad hlavou... jak trefné, pousmála jsem se. Zrovna jsem měla mýdlo v očích, když jsem slyšela vrznout dveře. Než jsem dostala mýdlo z očí, a než jsem se rozkoukala, stál přede mnou Adam a díval se na mě.

„Stačí říct jediné slovo a půjdu pryč,“ řekl s vážnou tváří a při tom mě spaloval pohledem. Hlas mi uvízl někde v krku a nebyla jsem schopna vydat ze sebe ani hlásku. Stála jsem tam, na sobě pouze mýdlovou pěnu.

Adam se mi díval do očí a já si připomněla to, jak krásně mě před chvílí líbal. Zatoužila jsem po dalším polibku. Jako by věděl, po čem toužím, přistoupil ke mně pod tekoucí sprchu i v tričku a ustřižených riflích. Vzal si moji hlavu do svých rukou a začal mě líbat. Opět tak krásně, něžně, smyslně, až jsem se celá třásla vzrušením. Byl celý zmáčený, jeho tmavé oči žhnuly touhou. Nepřestával mě líbat a při tom hladil moje záda a pokračoval na hýždě.

Přestala jsem se ovládat a snažila se sundat z něho mokré tričko. Šlo to ztěžka. Pomohl mi a tričko se žuchnutím spadlo na zem. Hladila jsem ho po zádech. Přejížděla jsem jemně nehty po jeho páteři nahoru a dolů, jeho svalnatou hrud' jsem cítila na svých prsou. Odpojili jsme své rty a dívali se jeden

---

druhému do očí. Začala jsem mu rozepínat knoflík u riflí i zip. Zbytek si Adam sundal sám. Cítila jsem, jak mě jeho vzrušení tlačí do stehna.

„Můžu?“ zeptal se a přitiskl se ke mně rozkrokem.

Jenom jsem kývla. Nemohla jsem si pomoci. Bylo to silnější než já.

„Jsem chráněná,“ zašeptala jsem roztouženě.

Nadzvedl mě, pořád jsme se dívali navzájem do očí a pronikl do mě. Držela jsem se ho kolem krku a stále se dívala do těch jeho uhrančivých očí. Začal se ve mně pohybovat, nejdříve pomalu, cítila jsem v sobě jeho mužství a každý jeho pohyb. Po chvíli začal přidávat na tempu.

„Ještě, ještě!“ vzdychala jsem mu roztouženě do ucha, neudržela jsem se, zavřela oči a ...

Pak přišlo krásné vyvrcholení, kterého jsme dosáhli oba zároveň. Postavil mě na zem.

„Asi bych měl jít, než mě to někdo uvidí. Třeba manžel, nebo děti,“ řekl a začal se soukat do mokrých kalhot.

„V tomhle nemůžeš jít, počkej,“ řekla jsem chraplavým hlasem.

Zabalila jsem se do osušky a nahoře v podkroví nahmatala jedny Jirkovi bermudy. Hned jsem se otočila na patě a pelášila s nimi do suterénu, ani nevím, proč jsem se neoblékla.

Podávala jsem Adamovi bermudy.

„Až půjdeš okolo, přehoď je přes šňůru na terase,“ usmála jsem se.

„A nebudou manželovi chybět?“ ptal se.

„Do pátku, než se vrátí, určitě nebudou,“ ujistila jsem ho.

Podíval se na mě, byl stále nahý, chytl mě za ruce, dal si je k ústům a začal mě jemně kousat do kloubů.

„Tak to máme spoustu času, do pátku,“ řekl Adam potichu.

„Do pátku je sice spousta času, ale za první, jsem tady s dětmi a za druhé, jsem vdaná a šťastně, vůbec nevím, co mě to popadlo. Za celých šestnáct let jsem nebyla Jirkovi nevěrná.“

„Já jsem rozvedený a bezdětný. Abych se přiznal, až do dnes jsem byl velice plachý, nevím, co mě to napadlo začít tě líbat v noci ve vodě, nebo jít až sem za tebou. Je to nějaká neznámá síla, která mě k tobě táhne, které nemohu odolat.“

Stál tam nahý, bezbranný, a po těch slovech jsem k němu přistoupila a políbila ho.

„Bylo to nádherné,“ řekla jsem „Ale je to pryč. Už se to nikdy nestane. Jakmile odtud vyjdeme, zapomeneme na vše, co se tady stalo a budeme si dál žít své životy.“

V ruce jsem stále držela Jirkovi bermudy a podávala jsem je Adamovi.

Vzal si je, ale při tom řekl: „Tak tu ještě chvíli zůstaňme, nespěchejme do svých nudných životů.“

Po těchto slovech odhodil Bermudy na zem a rozmotal mi osušku. Začal mě líbat na šíji a já jsem ho hladila v jeho mokrých kudrnatých vlasech.

Položil mě na lehátko a přilehl si ke mně. Začal mi laskat bradavku, měla jsem zavřené oči, a vychutnávala si jeho hru jazykem s mojí bradavkou. Potom se věnoval druhé a rukou zabloudil do mého klínu. Byla jsem úplně vlhká a připravena na to, aby do mě opět vstoupil.

Dal si moje nohy na ramena a čekal, až se na něj podívám. Otevřela jsem své zakalené oči, dívala se do jeho uhrančivého pohledu a pak do mě pronikl. Tentokrát prudce, až jsem vykřikla rozkoší. Potom zpomalil a vychutnával si každý pohyb. Mírně jsem nadzvedla pánev a vyšla mu vstříc. Dával si na čas a já jsem cítila tu rozkoš, která prostupuje celým mým tělem. Přidával na rychlosti a prstem dráždil můj klitoris. Začala jsem sténat víc, musela jsem se kousat do ruky, abych nezbudila děti. Vyvrcholila jsem o něco málo dřív než Adam. Sesypal se na mě.

Položil se vedle mě a líbal mě tak vášnivě, jako by to bylo naposled. Ale ono to bylo naposled, už nikdy se to nestane, uvědomovala jsem si a líbala ho tak, jako by měl nastat konec světa.

Poté se oblékl a odešel. Já jsem ještě asi hodinu seděla celá roztřesená v osušce na lehátko a říkala si v duchu: Co jsem to udělala, panebože, tohle přece nejsem já, jak jsem tohle mohla dopustit.

Nakonec jsem se rozhodla, že bude nejlepší se z toho vyspat.

PONDĚLÍ

Vzbudil mě telefon. Na displeji svítilo jméno Romana. „Haló!“ zavolala jsem ospalým hlasem.

„Neříkej, že ještě spíš, já už tady kroužím po Jirkově rodné vesnici a než zajedu dolů na chatu, tak jsem se chtěla zeptat, jestli mám koupit bílé, nebo červené,“ řekla Romana rozjařeným hlasem.

„Kafe, kup kafe, to mě došlo, jinak nic. Na víno si skočíme, jsou tady dvě slušné letní restaurace. Necháme se obskakovat, vždyť jsme dámy, ne?“

„Aha, no tak dobře dámo a víš co? Tenhle přístup se mi líbí, asi ho zavedu i doma. Tak za chvíli, pa.

Tůt, tůt, a bylo po hovoru.

Koukla jsem na displej, osm hodin. No nazdar, to jsem spala necelé čtyři hodiny. Rychle jsem vyskočila z postele, natáhla na sebe 3/4 kalhoty, volné tričko a honem dolů. Děti ještě spaly.

Popadla jsem hřeben, ohnula se do předklonu a začala si pročesávat vlasy. V rychlosti je svázala gumičkou a hotovo. Letmý pohled do zrcadla. Po skoro probdělé noci ani památky, docela mi to sluší, řekla jsem si v duchu. Už jsem chtěla jít vyhlížet Romanu na příjezdovou cestu, najednou jsem se zastavila v půlce pohybu a koukla ještě jednou nevěřičně do zrcadla. CUCFLEK!!! Ježkovi oči, já mám CUCFLEK, jako patnáctiletá. Co teď? No nic, dnes je pondělí, do pátku snad zmizne. Doufala jsem.

Slyšela jsem auto, Romana! Honem jsem si stáhla gumičku z vlasů, načechrala je na levé straně tak, aby zamaskoval to, co nemá být vidět, a vyšla jsem před chatu.

Romana akorát vytahovala klíčky ze zapalování. Cenila na mě zuby jako Argentinská doga a radostně volala: „Zdár!“

No nazdar, pomyslela jsem si v duchu, ale byla jsem ráda, že ji zase vidím.

„Ahoj,“ smála jsem se na ni.

„Potřebuju kafe, nebo se picnu. Sem kvůli tobě vstávala v nekřesťanskou hodinu, protože jsem si živě představovala, jak tady beze mě brečíš, děti kolem tebe chodí po špičkách a neví si s tebou rady.“

Musela jsem se smát nahlas, to je celá Romana, udělá kravinu úplně ze všeho. Chyběl mi její humor.

„To víš, že jo, už Pavel sháněl číslo na Chocholouška,“ ujistila jsem jí v objetí. Potom jsem si nervózně upravila vlasy na levé straně krku.

„Jo, tak ty chceš kafe? No tak doufám, že jsi ho koupila,“ smála jsem se.

„Nebuj,“ mrkla na mě Romana. „Vezu ho jako spolujezdce.“

A už mi podává velkou sklenici nescafé, kterou měla vedle sebe na sedadle.

Udělal jsem dva obří hrnky kávy, donesla je na terasu a otevřela k nim sušenky Koko.

Romaně se chatka docela zamlouvala.

„Ale jo, hele, je tady klídek, voda kousek, proč ne, dobrý,“ konstatovala.

Zavedla jsem ji na terasu.

„Akorát koupelka se sprchovým koutem je venku pod chatou,“ oznámila jsem jí.

„No, tak toto je idylka,“ pochvalovala si Romana, když vyšla na terasu.

„Ale je fakt, že bych se tady sama s dětmi taky nudila a hlavně bych se v noci bála.“

No vidíš, pomyslela jsem si, ani jsem se dnes v noci nestihla bát. Uvědomila jsem si s úsměvem na rtu.

A rychle zahnala myšlenky na včerejší noc.

Romana si sedla na jednu volnou židli, vzala hrnek s kávou a nasála její vůni.

„Tak to mi chybělo,“ řekla a hned se napila.

„Z konzumu?“ zeptala jsem se s úsměvem.

„Od žida, vole,“ odpověděla pohotově.

Uvolněně jsem se zasmála, přisunula si volnou židli, dala na ni nohy a nevědomky odstranila vlasy z krku.

Sakra, zarazila jsem se, sedím na špatné straně. Třeba si ničeho nevšímne, zadoufala jsem a opatrně otočila svůj pohled na docela překvapenou Romanu. Smála, všimla si, já mám ale pech.

Po chvíli mlčení promluvila první Romana.

„Neříkej, že byl Jirka před odjezdem tak vášnivý, že si tě orazítkoval,“ podotkla.

„Nic takového neříkám,“ odpověděla jsem. A začala jsem se červenat.

„Tak tudy běžel nějaký vášnivý doručovatel, co tě orazítkoval?“ ptala se.

Mlčela jsem a popíjela kávu.

„Hele, já na tebe tlačit nebudu, jsi dospělá, máš svůj rozum. Ale především máš manžela a dvě děti, to si doufám uvědomuješ,“ dívala se mi zpříma do očí.

„Jo, to si uvědomuju,“ řekla jsem potichu.

Najednou se ozval dusot, jako by po schodech běželo stádo slonů. To se děti vzbudily.

„Teto Romano!“ volaly.

„To je bezva, že jste přijeli, kde je Michal a Kamila?“ spustily jeden přes druhého.

„Jo, děti, tak ty jsou na lepším, budu vám muset stačit já,“ řekla jim s úsměvem Romana.

„Až se nasnídáte, skočte mi do auta pro věci a v přední přihrádce mám cigarety, prosím,“ usmála se na ně.

Podívala se mým směrem a řekla, „Myslím, že je budeme potřebovat obě.“

Na to nebylo co dodat.

Ozval se mi v kuchyni mobil. Volal Franta, nejmladší Jirkův brácha.

„Ahoj švagře!“ zvolala jsem vesele do telefonu.

„Nazdar švagrová!“ pozdravil mě přátelsky.

„Hele, ještě jste na chatě u Nováků? Dnes u nás pořádáme velkou grilovací akci, kolem jedné hodiny se pro vás všechny stavím, přijedou i naši a ségra s bráchou.“

„Jo, to jsme, ale místo Jirky je tu s námi Romana, kamarádka, znáš ji z mých narozenin i Mirka ji zná,“ informovala jsem ho.

„To nevádí, do auta se vlezeme, tak v jednu, čau,“ a zavěsil.

„Volal švára, přijede pro nás, pořádá velké grilování,“ oznámila jsem Romaně.

„Fajn, pořád se něco děje.“

„Víš co?“ napadlo mě.

„Skočíme tady kousek do kiosku pro nějaké víno, ať tam nejdeme s prázdnou,“ navrhla jsem.

„Neptala jsem se už ráno na víno? Ptala, ale jako by se nestalo,“ řekla v dobrém.

Děti donesly kabelu a igelitku z auta i cigarety.

„Ta igelitka je pro vás, hezky se rozdělte,“ řekla Romana.

Oba poděkovaly a už si tašku nesly nahoru do pokoje.

„V jednu pro nás přijede strýc Franta, tak ať vás nikde nehledám. My jdeme s tetou něco koupit. Žádné vylomeniny!“ zakřičela jsem nahoru do podkroví.

Po cestě do kiosku jsme mlčely. V obchůdku jsme koupily dvě lahve červeného a dvě bílého vína. Nějakou mlsku dětem, Franta má tři kluky a jednu skoro dospělou dceru. Zaplatily jsme. Na schodech před kioskem jsem se srazila s Adamem.

„Ahoj.“ řekl.

„Ahoj,“ odpověděla jsem a pelášila pryč, až na mě Romana musela volat, ať zpomalím.

„Tak to byl ale kus, viděla jsi ho?“ a několikrát se po Adamovi ohlédla.

Najednou jsem byla bílá jako stěna. Romana se na mě tázavě podívala.

„Doručovatel?“ zeptala se zkusmo.

Jenom jsem přikývla.

„No ty kráso, tak to je mazec. Ještě řekni, že je odtud.“

„Není, vůbec ho neznám,“ kroutila jsem hlavou, „říkal, že je z Prahy.“

Po cestě zpátky jsem Romaně všechno vylíčila.

„Ty blázne, v životě by mě nenapadlo, že bys byla schopná něco takového udělat, ale kus to teda je,“ řekla.

Věděla jsem, že Romana nikomu nic neřekne, taky se mi svěřuje. Sedli jsme si na terasu, udělaly si ještě jednu kávu, zapálily cigaretu a mlčely.

První promluvila Romana. „Hele, ví o tom někdo?“ ptala se.

„Ne, jenom ty,“ řekla jsem.

„Hodláš v tom pokračovat?“

„Nehodlám,“ ujistila jsem Romanu a hlavně sama sebe.

„Tak se nic nestalo a hotovo. Musíš to brát, tak, že to nikdo neví, niky se to nestalo a hotovo!!! Jasný???“

„Jasný,“ řekla jsem.

Šla jsem si do suterénu dát rychlou sprchu, snažila jsem se nemyslet na to, co se tady minulou noc dělo. Nic se nestalo, říkala jsem si, když jsem si položila osušku na lehátko. Po mě šla pod sprchu Romana. Já si nahoře vyfoukala vlasy, trošku jsem se nalíčila, oblékla si černobílou sukni, bílou halenku, na nohy černé botky, bez podpatku. Navoněla jsem se, do ruky vzala černej svetřík a černobílý hedvábný šátek kolem krku. Romana se také převlékla, namalovala, děti si vzaly čisté kraťasy a tričko a čekalo se na švagra.

„Mikiny unesete,“ poslala jsem je nahoru.

Otráveně protáhly obličej, ale poslechly. Než přijel švagr, ještě jsem opláchla nádobí a už troubil před chatou. Zamkla jsem dveře, ukázala Romaně, kam dáváme klíč a sedla si na sedadlo spolujezdce.

Za chvíli jsme byli před jejich domem. Bydleli kousek, hned ve vedlejší vesnici. Děti, jenom houkly na pozdrav Mirce do kuchyně a už se rozprchly po domě. Olina šla za Anetou a Pavel ke klukům na počítač.

„S čím ti máme pomoci?“ zeptala jsem se s úsměvem Mirky, Frantové manželky a mé švagrové.

„V chodbě je basa piv, teda je jich tam víc, ale vezměte zatím jednu a doneste ji na zahradu do dešťové vody. Znáš dědu, grilované maso nemusí, ale chlazenou kuželku tu ano,“ usmála se a já také, protože to byla pravda.

V chodbě jsme s Romanou vzaly společně basu piv, a vydaly se přes obrovský dvůr, po kterém pobíhali dva pesani- Salašničtí ovčáci.

Koukla jsem na Belu, bude mít každou chvíli štěňata. Pokračovaly jsme kolem chlíva, kde bydlela alpská kráva Tereška a pět oveček. Kousek dál stála králikárna. Otevřela jsem velká vrata vedoucí na zahradu. Na zahradě stál altán, bazén, velký gril, u kterého si švagr připravoval třísky na podpal, záhony se zeleninou a jahod, keře ostružin a malin a za zahradou byla ještě obrovské louka.

„Tak tomu říkám statek,“ hvízdla Romana.

Pivka jsme do sudu opatrně naskládaly, aby se nerozbily.

Franta akorát začal sypat do grilu uhlí.

Romana si vzala uvařenou kávu z kuchyně na zahradu za Frantou, sedla si na kraj bazénu, chladila si nohy.

Já jsem fungovala jako vrátná. Otevřela jsem nejprve tchýni s tchánem, švagrové a švagrovi.

„Nazdar babi, ahoj dědo!“ podávala jsem jim ruku a každému dala pusku na tvář.

„Nazdar švagře, ahoj švagřičce,“ řekla jsem s úsměvem. „Vzhůru za Frantou, už zapálil gril,“ poslala jsem je rovnou na zahradu.

Skočila jsem do kuchyně za Mirkou, která tam jenom kmitala a vzala si od ní obrovskou mísu s naloženým masem.

„Ještě mám takový dvě,“ oznámila mi. „Tak potom je najdeš tady,“ ukazovala na lednici.

„Proboha, koho čekáš? Somálskou vesnici?“ ptala jsem se.

„Franta pozval pár kolegů z práce, přijedou ještě moji bráchové, teda, jeden určitě a Ti toho nesní zrovna málo.“

„Hm, tak to bude mejdan roku,“ řekla jsem.

Sotva jsem vzala mísu s masem, někdo zazvonil, tak jsem ji zase položila na bar a šla otevřít.

Koukala jsem na švagrovou, která stála za dveřmi, ale v mužském těle. Jasně, blesklo mi hlavou, Mirčin brácha. Pamatuju si ho ze svatby, když jsem byla Mirce za svědka. No jo, ale jak se jmenuješ hochu, tak to si nevzpomenou, říkala jsem si v duchu. No nic, budu improvizovat. Ze široka jsem se na něj zazubila.

„Ahoj, no to je dost, že tě taky vidím. Akorát dáváme maso na gril!“ volala jsem z vesela.

„Tak to jdu brzy, když ještě není hotové,“ zasmál se a šel dál.

Vrátila jsem se zpět pro mísu.

„Kdo to byl?“ zeptala se Mirka.

„Přijel tvůj brácha,“ oznámila jsem jí.

„Který? Petr, nebo Pavel?“

No tak to sama nevím, řekla jsem si pro sebe. V tom Mirčín bratr vkročil do kuchyně.

„Petře!“ Zvolala Mirka. „Kde je Pavel?“ ptala se.

„Ten to nestíhá, maká v Rakousku,“ vysvětlil.

Pro mě byla záhada vyřešená, tak jsem konečně s mísou odkráčela na zahradu.

„No to je dost, už jsem chtěla jít lovit veverky,“ spustila Romana.

„Ha, ha, vtipná kaše k snídani?“ zeptala jsem se.

„Přijel Mirčín brácha,“ oznámila jsem.

„Petr, nebo Pavel?“ ptal se Franta.

„Petr,“ odpověděla jsem s úlevou, že znám odpověď.

Odpoledne pomalinku utíkalo. Mirka už nekmitala v kuchyni a spokojeně pozorovala svého manžela, jak se zručně točí kolem grilu. Děti se najedly a chtěly jít do domu, ale Mirka je zastavila.

„Skočte pro trakař, sekačku a dejte čerstvou trávu dobytku,“ zavelela.

Vůbec se jim nechtělo. To chápu, po takové dobrotě jít na trávu.

„My to s Radkou uděláme,“ řekla pohotově Romana.

Docela mě to překvapilo, ale co jsem měla dělat. Šly jsme do stodoly, já jsem pohotově naložila hrábě na trakař, protože si sama sebe nedovedu představit se strunovou sekačkou. Romana je zvyklá, na chatě si seká trávu sama.

Mirka nás zavčas zastavila. „Pojďte se převléct, nebo budete celé od trávy.“

To byla dobrá připomínka. Oblékly jsme si její tepláky a trička. Romana se sekačkou zacházela velice zručně, ale ať se snažila sebevíc, tráva si lítala, kam chtěla a hlavně na nás.

Otočila jsem se celkem dvakrát s plnou fůrou. Dala jsem trávu ovečkám, Terezce a králíkům. A pohrála jsem si se pesanama.

Navzájem jsme se s Romanou obraly od trávy.

„Dejte si sprchu,“ nabídla Mirka.

„Času dost,“ řekla jsem. „Stejně bychom se u jídla zamazaly,“ zasmála jsem se.

„No pozor!“ řekla Romana dotčeně. „Jak kdo,“ dodala a už vyfasovala plný talíř masíčka.

Já jsem pořád ještě čekala na svoji porci, a jak mi chtěla dělat chutě, namočila si maso do dresinku a kroužila si s ním před obličejem. Než ho strčila do pusy, ukápla si dresink na tričko.

Salva smíchu se rozezněla celou zahradou. Až se psi rozštěkali.

„K tomu není co dodat,“ řekla jsem a snědla jí maso z vidličky.

Psi ale pořád štěkali.

„To budou kluci z práce,“ řekl Franta.

„Dnes jsem tady jako vrátná já, sedíte a dávejte pozor na Romanu, ať se neutopí v dresinku.“

Romana po mě hodila kouskem pečiva, ale netrefila se. Zvedla jsem ho ze země. „Dík, dám to ovcím,“ řekla jsem a už pomalu zmizela za vraty. Po cestě jsem dala chleba jedné ovečce a šla jsem otevřít.

Rázně jsem chytla za kliku dveří, prudce je otevřela.

„Jste očekávání!“ zvolala jsem vesele.

U dveří stál smějící se blonděák, jeden kluk nahoře bez a ...Adam.

Nevěřila jsem svým očím, to snad není možný, kde se tady bere, je to Frantův kolega? Milion otázek mi proletělo hlavou.

„Ahoj, já jsem Lukáš, tohle je Ondra a Adam. Jsme Frantovi kolegové,“ vysvětlil smějící se blonděák.

„Ahoj, já jsem Radka, Frantova švagrová,“ podala jsem Lukášovi ruku a přidala i zářivý úsměv.

Zavedla jsem je k vratům na zahradu a utekla do koupelny.

V koupelně jsem si musela na obličej chrstnout hrst ledové vody, abych se probrala z toho šoku. Teda, já jsem ale herečka, pomyslela jsem si. Kam se na mě hrabou v televizi.

Koukla jsem na sebe do zrcadla. No ty máš ale ránu. Pronesla jsem v duchu svému odrazu v zrcadle. Vyčesala jsem si trávu z vlasů, osušila obličej. Bylo to o něco lepší. V kuchyni jsem otevřela lednici a podívala se na její obsah. Á, slivovice, super, to potřebuju. Dala jsem si dva hlty. Zalovila jsem v kabelce, která ležela v kuchyni na baru a vylovila z ní cigarety s mobilem. Sedla jsem si na schod před hlavní dveře vedle kvetoucího oleandru, zapálila a pořádně popotáhla. Při vyfukování kouře jsem zaklonila hlavu a chvíli pozorovala bílé nadýchané letní mraky.

Zkontrolovala jsem mobil. Dva nepřijaté hovory od Jirky a jedna SMS: JSTE V POŘÁDKU?

Já teda nejsem vůbec v pořádku Jiříku, ani trochu. Dokouřila jsem a vytočila Jirkovo číslo.

„No konečně, kdepak se mi touláte, že nemáš u sebe mobil?“ ptal se Jirka vesele.

„Jsme u Mirky a Franty na velké grilovací akci. Jsou tu i vaši, Mirčín brácha a...“ u vyjmenovávání všech jsem se trochu uklidnila.

„Tak to mě mrzí, že tam nejsem,“ zalitoval.

„No to by mělo,“ řekla jsem.

Potom jsem mu vyprávěla, jak Romana sekala trávu a já krmila dobytek. Docela se pobavil, protože ví, že já holka z města se bojím i slepice.

Rozloučili jsme se s tím, že se uvidíme v pátek. Jak jsem končila hovor, tak přišla Romana.

„Už jsem se lekla, že se tady schováváš schválně,“ řekla a sedla si vedle mě na schod.

Vzala si cigaretu, já taky a mlčky jsme seděli na schodku a kouřily.

„To by jeden neřekl, jak je ten svět maličký, že i tady na konci republiky pořád dokola potkává jednoho Pražáka.“ Řekla po chvíli Romana.

„Je Ti doufám jasný, že tady na schodech nemůžeš zůstat, seber se a do boje holka, nadá se nic dělat. Neboj, jsem s tebou,“ poplácala mě po zádech.

Típly jsme cigarety a vykročily směrem do jámy lvové, alespoň pro mě určitě.

„No to je dost, už jsme si mysleli, že jsi utekla,“ řekla tchýně.

„Telefonovala jsem s Jirkou, mám vás všechny pozdravovat a je mu líto, že tady není s námi,“ zamávala jsem na ně mobilem.

„Jste pořád jako hrdličky i po tolika letech, že se nestydíte,“ rýpnul si švagr Honza.

„Vždyť je to hezký, že dědečku?“ řekla tchýně.

Ten se jenom usmál a pokýval hlavou.

„No a co ty Honzo?“ ptala jsem se. „Kdy nás pozveš na svatbu?“ odpovědi jsem se nedočkala. Tohle téma neměl Honza rád.

„Mám nápad!“ zvolala jsem.

„Vyfotíme se spolu a pošleme Jirkovi MMS.“

Všichni souhlasili. Někdo seděl na lavici a ostatní stáli za lavicí, abychom se všichni vešli na jednu fotku. Podala jsem Lukášovi mobil, aby nás všechny vyfotil.

„Adame, pojď je zvěčnit, je to stejný mobil, jako máš ty,“ řekl Lukáš. Adam si vzal můj mobil a několikrát nás všechny vyfotil. Ještě něco na telefonu dělal, asi ukládá fotky na kartu, pomyslela jsem si, když má i on ten stejný model. Vzala jsem si od něj telefon a jednu fotku jsem poslala Jirkovi.

„Podej si talíř švagrová,“ řekl Franta, ještě si nejedla.

Poslechla jsem ho, hald jsem měla velký. Sedla jsem si k dlouhému stolu vedle Lukáše, který seděl vedle Adama, tak aspoň nesedím naproti Adamovi, aby mě nelákalo se na něj dívat.

Zábava pokračovala, bavili jsme se o všem možném. Asi za hodinu tchán a tchýně odjeli. Honza je odvezl, ale slíbil, že se ještě vrátí.

„Tak co nového v práci?“ zeptala se švagrová Anna.

„Nic, naštěstí všechno při starém, ale dávno jsem chtěla přispět více do rodinného rozpočtu, tak jsem si podala inzerát ve znění něco jako manuálně zručná, uplete pro vás i vaše ratolesti originální svetry. No a za týden mi došla jediná SMS : JESTLI SI CHCEŠ VYDĚLAT TÝDNĚ 200,-, TAK MI HO MŮŽEŠ VYHONIT.“